

Оксана ВАСИЛЕЦЬ

Оксана Олександрівна Василець народилася 5 серпня 1966 року в місті Мурманську. Згодом батьки переїхали на Україну, де дівчина закінчила середню школу та Чернігівське міське профтехучилище №1. Працювала в об'єднанні "Хімволокно", відвідувала заняття літературної студії при редакції газети "Гарт".

Нині живе в м. Славутичі, обіймає посаду лаборанта кабінету біології та фізики середньої школи №3.

МЕРТВА І ЖИВА ВОДА

Містам Прип'ять і

Славутич присвячується

Коли вмирало місто, над хрестом,
розправивши заціпенілі крила,
його душа лелекою злетіла...
А ми услід дивилися гуртом.

Минає час. Забули, що змогли,
А що несила — й досі давить груди.
Та від скорботи щастя не прибуде.
І ми, як скарб, надію берегли.

В житті є мертва і жива вода.
Коли журую серце оповите,
Здається, вже нічим не воскресити —
Заколоситься сила молодода.

І повнить душу дивне почуття,
Й нові пісні народжують поети.
Тяжкі падіння, та чудові злети! —
Тоді потрібним робиться життя.

Жива вода на ноги підійма
Усіх страждених, змучених бідною.
Зростає місто волею святою,
До безнадії — вороття нема.

Щоб не вмирати марно — будем жити!
Бо ми таку у серці силу маєм,
Яку з любові щирої плакаєм —
І вже її нікому не згасить!

ПЕРЕСПІВ

За світ встаньте, козаченьки,
Коней напувайте,
Та й шляхами України
У похід рушайте.
Ой, чи спала, чи дрімала
Україна-мати,
Розгубила синів-дочок —
Не порохувати.
Позабуто рідну мову,
Знівечено слово.
Замість жита під копитом
Бур'яни й полова.
Ген, збирається громада
Править теревені.
Що кому: журавка в небі
Чи синиця в жмені.
Дід столітній крутить вуса:
“От колись бувало...
А тепер по всій Україні
Козаків не стало.”
Хтось же гетьмана Богдана
Лає, аж синіє,
Бо колись, мовляв, із нами
Побратав Росію.
Хтось історію завзято
Поділя на дати.
“Слава вільній Україні!” —
Почали гукати.
“Що то буде, добрі люди? —
Бабця мовить стиха. —
Села пустками сіріють...
Хто накоїв лиха?
Вже й не віримо нікому!
То пуста розмова,

Що колись там про селянство
Хтось замовить слово.”
Літня жінка плаче гірко:
“Не життя, а мука!
Каменюкою важкою
Нависа розлука...
“Мирний атом — в кожную хату!” —
Анекдот проклятий!
Як рвонув отой “Чорнобиль”,
Мусили тікати
На чужую стороньку,
У чужі оселі
Доживати вік недовгий,
Вік свій невеселий...”
...Та почув же, Україно,
Біль свого народу!
Сильна й добра ти з колиски,
Вільна й славна зроду.
Гей, збирайтесь, козаченьки!
Матері вклоніться
Та за лагідную долю
Богу помоліться.
Вже давно пора настала
У похід рушати,
Щоб сміялась, не журилась
Україна-мати.

НІЧ

Ще стулені твердо німіють вуста,
В мовчанні й журбі горобини,
Ще тільки спинається ніжна зоря
На ніжки слабенькі дитини.

Ще сором калина не витерла з вуст,
Цілунки печуть парубочі,
І любощів жар у купелі живій
Їй солодко душу лоскоче.

Розпущені коси скуйовдила ніч,
Сховавшись за синім порогом.
А мрії снують і снують по землі,
Вже виткали в небо дорогу.

Легенько торкнулась пелюсток троянд —
Задзенькали дзвоники-роси,
Пішла до хатини — явилась зоря,
Така ж розкуйовджена й боса.

ПОГЛЯД У ЮНІСТЬ

Я тільки-но звідти мандрую,
Бентежно ховаючи душу,
Щоб хтось не почув, не підслухав,
Яка вона стала німа.

Ще молодість квітом буяє,
Та мариться в снах тихоплинних,
Що вже підкрадається осінь,
За нею — сивіє зима.

Як солодко в юність пірнути:
босоніж бентежити роси,

І з тихим куванням зозулі
Бездумно роки підганяють.

До самого ранку блукати,
І в мить, коли падає зірка,

Собі побажати кохання,
І в небо долоні здійнять.

У ніч на Івана Купала

Там папороть цвітом заманить.

Вінком запашним помандрує

Надія по тихій воді.

Там радість — не гра театральна.

Вона, мов латаття, зринає.

Бери і цілуй у пелюстки,

Бо час не зупиниш тоді!

Там вечір складає сонети

Красі неземній, Афродіті,

Чий погляд запрошує блиском,

Мов вікна нічних кабаре.

Зростаєш в шаленім коханні

І думаєш: молодість вічна,

Як вічна Весна. І здається —

Ніколи вона не помре!